

Vær med i debatten

Adressen er: debat@nordjyske.dk

Læserbreve må være på højst 300 ord (ca. 1800 tegn).

Bidrag til **Kort sagt** må være på højst 50 ord (ca. 300 tegn).

Indlæg til **Synspunkt** må være på højst 650 ord (ca. 3700 tegn).

Husk tydeligt at angive navn og adresse.

Husk at medsende portrætfoto. Indlæg må ikke være sendt til

andre aviser/medier.

Anonyme henvendelser afvises.

Redaktionen forbeholder sig ret til at redigere/forkorte i indlæg og har ikke noget ansvar for tilsendt materiale.

» Skruer man op for forsvaret, så skal man skrue ned for noget andet.

MARTIN LIDEGAARD, forsvarsordfører (RV), i BT

En fælles udfordring

Af Benny Andersen

formand for Socialpædagogerne, Brolæggerstræde 9, 1211 København K

DEMENS: Når statsministeren og sundheds- og ældreministeren på mandag (9.5.) inviterer en lang række organisationer til demensopmøde på Marienborg, er det klimaks på en lang, grundig og konstruktiv proces med at formulere en national handleplan på demensområdet. Jeg vil gerne rose regeringen for at inddrage forskellige fagligheder og organisationer i arbejdet. Demensudfordringen er nemlig en fælles opgave, der løses bedst ved at inddrage viden fra mange forskellige perspektiver. Og det kræver, at alle gode kræfter engagerer sig. Regering og kommuner. Frivillige og fagforeninger. Sundhedspersonale og socialfaglige medarbejdere. Den tværfaglige tilgang er essentiel, hvis vi skal sikre, at mennesker med demens i Danmark får et værdigt liv. Det er borgeren - og borgernes behov for udvikling - der skal afgøre, hvilke fagligheder, der skal bidrage til indsatsen. Vores bidrag til den tværfaglige indsats er den socialpædagogiske kompetence, som giver mennesker med demens et aktivt og værdigt liv. Og det gælder både for den hjemmeboende 56-årige kvinde, der netop har fået demensdiagnosen - og for den 85-årige mand, der bor på plejecenter og har haft demens i mange år. For selvom mennesker med demens er meget forskellige, så har de alle det til fælles, at de har brug for både sundhedsfaglig pleje og socialfaglig støtte og aktiviteter.

Derfor opfordrer jeg til, at en del af den nationale handleplan vil tage højde for, at socialfaglige og sundhedsfaglige medarbejdere i højere grad kan indgå i tværprofessionelt samarbejde. For når vi bruger hinandens særlige kompetencer, skaber det en helhedsorienteret indsats, hvor der både bliver taget højde for borgernes sociale, psykiske, kognitive og fysiske situation. Dét budskab tager jeg med til Marienborg og ministre.

» Det kræver, at alle gode kræfter engagerer sig.

JULIUS

Klima- og energiministeren mener, at "den grønne omstilling" er løbet løbsk.

Tornerosesøvn slut

Af Karl Maksten

pensioneret lærer og kordegn, Rantzausgade 40, 9000 Aalborg seniormaksten@gmail.com www.seniormaksten.dk

CIVILREGISTRERING: Det har i mange år været en torn i øjet på danskere, der ikke er kristne, eller som er tilsluttet andre kristne trossamfund end folkekirken, at de har skullet henvende sig på et folkekirkeligt kontor for at anmelde barnefødsler. Ganske vist har Kirkeministeriet oprettet et "neutralt" kontor, hvortil mennesker, der ikke er medlem af folkekirken, har kunnet aflevere fødselsanmeldelser. Men der er jo blot tale om en "kattelem", for alle fødselsanmeldelser er alligevel havnet hos den folkekirkelige civilregistrering, hvorfra eventuelle fødsels- og navneattester på urimelig vis har skullet rekvireres. At Anders Gadegaard, domprovsten ved Københavns domkirke, påstår, at denne ordning har fungeret problemfrit, er ganske enkelt i strid med sandheden. Bl.a. fordi de mente, at folkekirken diskriminerer andre trossamfund i Danmark, anlagde en gruppe katolikker sag ved Højesteret mod Kirkeministeriet for at få dom for, at civilregistreringen skulle

fjernes fra det folkekirkelige regi.

Når Christian IV ved forordning af 1646 pålagde sognepræsterne overalt i landet at foretage civilregistrering, som siden har fundet sted, skyldes det naturligvis, at sognenes præster generelt var de bedst uddannede rundt i sognene. Tilmed var præsterne kongelige embedsmænd, og det var derfor naturligt, at kongemagten gennem præsterne kunne få registreret det nødvendige. I alle landets sogne skulle fra da af alle fødsler, vielser og dødsfald registreres i de såkaldte ministerialbøger. Efter konfirmationens indførelse i 1736 skulle denne kirkelige handling også registreres.

I 1924 blev der i Danmark indført folkeregistre. Hvert eneste sogn eller kommune skulle oprette sit folkeregister. Til folkeregistret skulle borgerne anmelde fødsler, vielser, dødsfald samt til- og fraflytninger, så man i kommunen vidste, hvem og hvor mange borgere kommunen havde. Lige så længe folkeregistrene har eksisteret i Danmark, har der således fundet en dobbeltregistrering sted. Set med praktiske øjne synes den ene registrering overflødig - og den

kommunale synes at være den mest nødvendige.

Mens Sønderjylland fra 1864 til 1920 var under fremmedherredømme, blev her indført civilregistrering efter tysk mønster. Alle familiemæssige begivenheder fra fødsel til grav skulle anmeldes til den kommunale personregisterfører. Kun begivenheder af ren kirkelig art som vielser, barnedåb og konfirmation skulle registreres af de folkekirkelige myndigheder. Efter genforeningen i 1920 havde man vel forventet, at der i Sønderjylland blev genindført civilregistrering som i resten af kongeriget; men det skete ikke. Måske havde man forestillet sig, at civilregistreringen i Danmark skulle internationaliseres. Men efter en næsten hundredårig tornerosesøvn er det blevet ved tanken. Siden indførelsen af de kommunale folkeregistre i 1924 har det været ganske oplagt at afskaffe den kirkelige civilregistrering. Ikke desto mindre har skiftende kirkeministre og deres medløbere krampagtigt fastholdt denne registrering. Civilregistrering af enhver art kan anstændigvis ikke ligge hos noget trossamfund, da der er tale om registrering af rent verdslige forpligtelser.

Ønsker vi ikke selv åbne døre?

Af Monika Elend

formand, Europæisk Ungdom Nordjylland, Østerbro 31, 9000 Aalborg me@euro.dk

FLYGTNINGE: En sandhed, som ofte bliver overset i forbindelse med flygtningedebatten er, at syrerne er de første flygtninge fra klimaforandringer. Deres borgerkrig startede på baggrund af en 10 år lang tørke, som har skubbet folk ud i på grænsen til desperation. Lige meget, hvor meget vi ønsker at tro, at Syrien vil blive et sted, som er rart at være klimatisk, så vil det aldrig ske. Der er simpelthen for meget ørken, som har overtaget frugtbar land, hvilket ikke giver syrerne et incitament for at tage tilbage. For hvem kan leve i et område, hvor ingenting kan gro?

Dette er en af grundene til at tænke på syrerne som vores medborgere. De har ikke rigtigt et land at tage tilbage til.

De europæiske stater bygger mure og lukker grænser i et nyttesløst forsøg på at stoppe migrationen af desperate mennesker, som "bare" forsøger at slippe væk fra steder, hvor klimaforandringer og borgerkrig er hverdagsting.

Prøv engang at forestille jer at bygge dæmninger for at stoppe vandstigningen i verdenshavene. Lige meget hvor høje dæmningerne bliver, vil vandet trænge igennem på et tidspunkt. Det er det samme med flygtninge, de kan ikke stoppes, så hvorfor prøver vi ikke at finde noget langtidsløsninger i forhold til at inkludere dem i de europæiske samfund?

Løsningen er nødt til at være europæisk, da de enkelte nationalstater ikke har kapaciteten til at løse konflikten alene. Vi er nødt til at minde nationalregeringerne om, at det ikke kun handler om deres egne agendaer, men at de er nødt til at lytte til Europa-ommissionens forslag.

De nationale ledere er nødt til at sætte de fælles europæiske interesser, dem for hele Europa, foran deres egne interesser i at blive genvalgt. Glem ikke, at Danmark vil være blandt de første til at mærke forskellen i vandstanden i verdenshavene, hvilket betyder, at vi i sidste ende kan risikere at blive klimaflygtninge. Ønsker vi ikke åbne døre, hvis uheldet er ude?

Tak til DR

Af Henning Bjerg Mikkelsen

landsformand i KLF, Kirke & Medier, Lomborgvej 108, 7620 Lemvig

DE UNGE PRÆSTER: I mediebrugerorganisationen KLF, Kirke & Medier har vi den seneste tid fulgt med i DR1-serien "De unge præster". Programserien åbner dørene til folkekirken på en ny måde, nemlig igennem dens unge, nyuddannede præster. Det mener vi, er oplysning og public service på højt plan. Udsendelserne, der fortæller om livet som nyuddannet præst, gør folkekirken levende, og "De unge præster" med til at bryde fordomme ned, for eksempel, når vi er med præsten Frances på Roskilde Festival. Gang på gang oplever vi, hvordan programserien på fin vis kombinerer de unge præsters arbejds-, privat- og trosliv, og det er befriende at se, at de får lov til at være med, som de mennesker, de er. De får lov til at vise deres stolthed over at være troende frem. De får lov til at fortælle om deres overvejelser, tanker, bekymringer og nervøsitet over det nye arbejdsliv. Det gælder både folkekirkepræsterne og frikirkepræsten, der også medvirker. Det er fremragende tv, særligt, fordi "De unge præster" giver danskerne et tiltrængt billede af, hvor bred og mangfoldig, den danske folkekirke er. Serien bryder fordomme ned, når vi gennem de unge præster kan se, at deres arbejde er langt mere, end at stå på talerstolen søndag efter søndag. Deres arbejde er i lige så høj grad samtaler og nærvær: med det kommende brudepar, de nybagte forældre, hvis barn skal døbes, de pårørende til begravelsen og beboerne på det lokale plejehjem.

De unge præster er ganske enkelt fremragende tv, som Danmarks Radio heldigvis har placeret i bedste sendetid på hovedkanalen. Dét mener vi, er public service. Tak for det, Danmarks Radio - og gentag gerne.